

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 556/2025-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Svk/12/2025 z 29. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa podaním doručeným ústavnému súdu 15. augusta 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Svk/12/2025 z 29. mája 2025. Sťažovatelia nie sú v konaní pred ústavným súdom právne zastúpení, preto žiadajú, aby im ústavný súd ustanovil na toto konanie právneho zástupcu. Ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 18. augusta 2025 sťažovatelia k svojmu pôvodnému podaniu doplnili napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice z 20. mája 2025, že sťažovateľ v 2. rade poberá pomoc v hmotnej núdzi, a rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 5. decembra 2024 o výške invalidného dôchodku sťažovateľa v 1. rade.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 14. júna 2019 na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Košiciach infožiadosť, ktorou požadovali o sprístupnenie informácií vo vzťahu k privolaniu policajnej hliadky k incidentu, ktorý sa mal odohrať 2. marca 2019 v zariadení pre seniorov na Garbiarskej 4 v Košiciach medzi dvomi

obyvatelkami tohto zariadenia, konkrétne kto privolal túto hliadku, zvukový záznam a písomný prepis nahrávky volania na číslo 158, úradný záznam o zákroku Policajného zboru, ako aj kompletný spisový materiál k tomuto incidentu.

3. Krajské riaditeľstvo rozhodnutím z 19. novembra 2019 infožiadosti sťažovateľov nevyhovelo s odôvodnením, že požadovaný písomný prepis telefonátu, ako aj jeho zvuková nahrávka podliehajú obmedzeniu prístupnosti podľa § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií z dôvodu potreby ochrany osobných údajov, keďže meno, priezvisko, trvalý pobyt a obsah informácie oznámenej linke tiesňového volania na čísle 158 predstavujú takéto údaje. Povinná osoba zároveň nie je povinná kontaktovať a vyzývať dotknutú osobu na udelenie súhlasu so prístupnosťou jej osobných údajov žiadateľom (sťažovateľom). Pokiaľ išlo o úradný záznam a spis, krajské riaditeľstvo uviedlo, že takýmito informáciami nedisponuje, pretože policajná hliadka nebola na uvedenú adresu vyslaná na vykonanie služobného zákroku, ale iba na asistenciu rýchlej zdravotnej pomoci, ktorá ale napokon nebola potrebná, preto sa z tohto vyslania nevyhotovil žiaden úradný záznam ani správny spis.

4. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím z 20. januára 2020 zamietlo odvolanie sťažovateľov proti už uvedenému rozhodnutiu krajského riaditeľstva.

5. Proti rozhodnutiu ministerstva podali sťažovatelia správnu žalobu na Krajskom súde v Košiciach. Správny súd v Košiciach rozsudkom z 9. januára 2025 správnu žalobu sťažovateľov zamietol. Proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol.

6. Sťažovatelia koncipovali svoje podanie ako žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu na podanie zamýšľanej ústavnej sťažnosti. V tomto svojom podaní identifikovali, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu má podľa ich názoru zreteľné prvky arbitrárnosti, a to najmä v bodoch 25 až 33 jeho odôvodnenia. Sťažovatelia preto predpokladali, že ich ústavná sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu sa bude týkať porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Keďže sťažovatelia nie sú zastúpení advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórному prejednávaniu. Hoci podanie sťažovateľov v tomto ohľade (zastúpenie advokátom) nespĺňalo náležitosti návrhu

na začatie konania pred ústavným súdom, resp. náležitosti ústavnej sťažnosti, napriek tomu z ich podania vyplýva, že jeho podstatou je porušenie nimi označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), ústavný súd, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024), pretože bol schopný posúdiť opodstatnenosť námietok sťažovateľov a následne aj vyhodnotiť, či sú v danom prípade splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu pre sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

10. Ako už ústavný súd uviedol, z podania sťažovateľov bolo možné vyvodit' iba to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 25 až 33 odôvodnenia považovali za arbitrárne a bez bližšieho konkretizovania dôvodov arbitrárnosti nezrozumiteľným spôsobom parafrázovali jeho zdôvodnenie.

11. Najvyšší správny súd pritom v uvedenej časti napadnutého rozsudku zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, že zvukový záznam z volania na tel. č. 158 a jeho prepis majú povahu osobných údajov a súkromných údajov podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií a k ich sprístupneniu teda môže dôjsť iba na základe iného ustanovenia zákona (čo v tomto prípade naplnené nebolo, pozn.) alebo na základe predchádzajúceho písomného (nie konkludentného) súhlasu dotknutej osoby. Zároveň pritom odkázal na svoj skorší judikát (sp. zn. 5Svk/16/2023 z 27. októbra 2023, body 20 až 23), ktorý je kasačne záväzný aj v predmetnej veci sťažovateľov a podľa ktorého takýto súhlas neobstaráva povinná osoba (v tomto prípade krajské riaditeľstvo), ale musí si ho obstarat' samotný žiadateľ, teda sťažovatelia.

12. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľov, že dotknutá osoba im nie je známa, a preto jej súhlas nemohli získať, najvyšší správny súd zdôraznil, že tu nejde o chybu či nedostatok právnej úpravy, ale dôsledok vyváženia kolidujúcich ústavných princípov v právnej úprave. Konkrétne práva na prístup k informáciám a práva na ochranu súkromia a osobných údajov. S ohľadom na krátkosť lehôt na sprístupnenie informácií a ochranu súkromia fyzických osôb pred neprimeraným zaťažovaním dopytmi na získanie informácií týkajúcich sa ich súkromia bez zákonného dôvodu zákonodarca súčasne neukladá povinným osobám povinnosť iniciatívne získavať súhlas podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií. Takýto prístup však nemožno považovať za neústavný, keďže podstatou práva na súkromie a práva na ochranu osobných údajov podľa čl. 19 ods. 2 a 3 ústavy je práve právo na to, aby údaje v rozsahu identifikačných údajov či iných súkromných údajov fyzických osôb, ktoré boli poskytnuté orgánom verejnej moci, neboli sprístupnené širokej verejnosti. Inými slovami, sprístupnenie osobných údajov a údajov týkajúcich sa súkromia fyzickej osoby je výnimkou z pravidla, nie samotným pravidlom, ako sa nesprávne domnievali sťažovatelia. Výnimka sa podľa najvyššieho správneho súdu aplikuje v zásade vtedy, ak dotknutá osoba buď iniciatívne prejaví súhlas so sprístupnením (poskytne vopred všeobecný súhlas), alebo je v jej záujme samotné sprístupnenie (z rôznych dôvodov žiadateľom poskytnie súhlas so sprístupnením). Až v prípade, ak by tieto informácie boli podkladom na uplatnenie

verejnej moci (a táto situácia v predmetnej veci tiež nenastala, pozn.), účastníci konania sa s týmito informáciami môžu oboznámiť v intenciách príslušnej právnej úpravy správneho či trestného konania.

13. Najvyšší správny súd ešte podotkol, že čo sa týka sprístupnenia úradného záznamu o zásahu proti [REDAKOVANÉ] a nahliadnutia do spisovej dokumentácie k zásahu, tieto orgány verejnej správy odmietli sprístupniť z dôvodu, že nimi nedisponujú (keďže nebol vykonaný žiadny zásah, neexistuje ani úradný záznam a ani spisová dokumentácia). Sťažovatelia toto tvrdenie orgánov verejnej správy svojou argumentáciou nespochybnili a ani neidentifikovali žiadne ustanovenie právneho predpisu, z ktorého by vyplývala povinnosť povinnej osoby takýmito informáciami disponovať.

14. Najvyšší správny súd teda v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne vysvetlil závery svojho rozhodnutia, s ktorými sa ústavný súd stotožňuje, a preto v danom prípade nemôže obstať ani sťažostná námietka sťažovateľov, že najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku rozhodol arbitrárnym spôsobom, čím mal porušiť nimi označené články ústavy a dohovoru.

15. Samotná okolnosť, že sťažovatelia majú odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, z novších napr. I. ÚS 364/2018).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Na základe už uvedených záverov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku rozhodnutia).

II.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

18. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľov a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom bolo zo strany ústavného súdu napokon potrebné vysporiadať sa aj s touto žiadosťou.

19. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada (1), ak to odôvodňujú jej majetkové pomery (2) a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (3). Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020, III. ÚS 243/2023, III. ÚS 343/2023). Ústavnú sťažnosť sťažovateľov ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť. V danom prípade teda ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľov podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu